

РЕШЕНИЕ

№ 12233

гр. София, 17.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **829** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на ОСТЕНТ 1 ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], ет. 2, ап. 2 /понастоящем [населено място], [улица], вх. А, ап. 16/, чрез С. Б. Б. и Г. Г. У., в качеството им на управители, срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221522000608-091-001/17.08.2022 г., издаден от Н. Ж. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП П. – орган, възложил ревизията, и Е. С. Ц., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1801/14.11.2022 г. на заместник-директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ДОДОП С. при ЦУ на НАП).

С жалбата се оспорва РА в частта на определените допълнителни задължения на дружеството по Закон за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчен период м. 08.2021 г. в размер на 579 675,58 лв. главница и 53 463,25 лв. лихви. Жалбоподателят твърди, че оспорваният РА е нищожен, като издаден при липса на териториална компетентност на органи по приходите в ТД на НАП П., в нарушение на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Излагат се доводи, че не са изпълнени предпоставките на чл. 10, ал. 8 от Закона за НАП. Позовава се на практика на Върховния административен съд (ВАС) относно нищожност на РА, издаден при липса на материална компетентност по място или териториална компетентност. Алтернативно излага аргументи за незаконосъобразност на оспорвания РА поради противоречие с

материалноправните разпоредби. Твърди, че органите по приходите неправилно са определили датата на възникване на данъчното събитие. Пзовава се на практика на ВАС относно датата на данъчното събитие при учредяване на право на строеж. В тази връзка твърди, че в обхвата на ревизията не влиза м. 03.2020 г., когато е сключена сделката във форма на нотариален акт. Изразено е искане за отмяна на РА в частта на допълнително определените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 08.2021 г. Претендира направените по делото разноски.

В открити съдебни заседания по делото ОСТЕНТ 1 ООД се представлява от адв. Л. и адв. П.. Поддържа жалбата и изложените в нея доводи за нищожност, алтернативно за незаконосъобразност и необоснованост на РА. Претендира присъждане на направените по делото разноски по списък.

Ответникът - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, се представлява по делото от юрк. И.. Оспорва жалбата като недоказана и неоснователна и заявява искане същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заявеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На ОСТЕНТ 1 ООД е възложена ревизия за определяне на задълженията за ДДС за данъчните периоди от 01.03.2021 г. до 31.08.2021 г. със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221522000608-020-001/09.02.2022 г., издадена от Н. Ж. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП П., оправомощен със Заповед № РД-01-787/08.11.2021 г. на директора на ТД на НАП С., издадена във връзка със Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 г. и Заповед № З-ЦУ-173/ 08.02.2022 г. на заместник-изпълнителния директор на НАП. ЗВР е връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на декларирания електронен адрес на дружеството на датата на издаването ѝ. Със Заповеди за изменение на ЗВР № Р-22221522000608-020-002/09.05.2022 г. и № Р-22221522000608-020-003/09.06.2022 г., издадени от същия орган по приходите, е определен срок за приключване на ревизията до 08.07.2022 г.

За резултатите от ревизията е съставен като електронен документ Ревизионен доклад (РД) № Р-22221522000608-092-001/22.07.2022 г., подписан от ревизиращия екип. Връчен е по електронен път на 25.07.2022 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение срещу констатациите, изложени в РД.

Ревизията приключва с РА № Р-22221522000608-091-001/17.08.2022 г., издаден от Н. Ж. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП П. – орган, възложил ревизията, и Е. С. Ц., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 27.08.2022 г.

С оглед обективното установяване на всички факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на ревизираното дружество и обезпечаване на необходимите доказателства, в хода на ревизията са извършени процесуални действия, които са подробно описани в съставения РД.

Предметът на дейност на жалбоподателя през ревизираните периоди е свързан със строителство на сгради като инвеститор, продажби на апартаментни и други обекти от тях. Дружеството няма лица, назначени по трудов договор. Разполагало е с офис,

намиращ се в С., [улица], вх. Б, ет. 5.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ОСТЕНТ 1 ЕООД е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) № Р-22221522000608-040-001/24.02.2022 г., в отговор на което с множество придружителни писма, описани на стр. 6 в РД, са представени договори, анекси, банкови извлечения, фактури, оборотни ведомости, хронологии на счетоводни сметки. Всички събрани документи и писмени обяснения са описани и анализирани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

В резултат на предприетите процесуални действия е установено, че дружеството е регистрирано по ЗДДС на 13.04.2020 г., на основание чл. 96 ал. 1.

На 20.03.2020 г. ОСТЕНТ 1 ООД придобива право на строеж на две сгради със смесено предназначение, заведения за обществено хранене, магазини, офиси, жилища и ателиета, свързано застрояване и триетажен подземен гараж, съгласно Разрешение за строеж № 342/05.12.2018 г., издадено от главния архитект на Столична община (СО), в урегулиран поземлен имот (УПИ) № П-1466 от квартал № 53 по плана за регулация на [населено място], местност И. – част 1 и част 2, одобрен със Заповед № РД-09-50-295/30.03.2001 г. на главния архитект на СО и Решение № 241 по протокол № 38 от 16.04.2009 г. на Столичния общински съвет, с площ на УПИ 1 065 кв. м., собственост на И. Н. А., срещу задължение за построяване на описаните в Нотариален акт (НА) № 1792, дело № 143 от 20.03.2020 г. недвижими имоти, с учредител И. Н. А. и приематели И. М. А. и А. И. А., както и със строител ОСТЕНТ 1 ООД.

С РА са установени задължения по Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчните периоди от м. 03.2021 г. до м. 08.2021 г., в общ размер на 579 675,58 лв. и лихви в размер на 53 463,25 лв. Позовавайки се на чл. 26, ал. 7 от ЗДДС, съгласно който, когато възнаграждението е определено изцяло или частично в стоки или услуги, без страните да са му придали парично изражение, данъчната основа на всяка от доставките към датата на възникване на данъчното събитие е данъчната основа при придобиването или себестойността на предоставената стока, ревизиращите са приели, че за дружеството, което предоставя обезщетение срещу право на строеж, полученото право на строеж се третира като авансово плащане за предоставяне на насрещна престация - недвижими имоти, подробно описани в нотариалния акт. Ревизиращите са приложили чл. 25, ал. 7 и 8 от ЗДДС, съгласно който, когато нерегистрирано по този закон лице получи авансово плащане по облагаема доставка и фактически извърши тази доставка след датата на регистрацията си по този закон, смята се, че полученото авансово плащане съдържа данъка, който става изискуем на датата, на която става изискуем данъкът по доставката. Вследствие е формиран извод, че при завършване на апартаментите, представляващи обезщетение за И. Н. А., И. М. А., А. И. А., за ОСТЕНТ 1 ООД се е появило задължение за начисляване на ДДС за доставките, включително и за авансовото плащане, тоест през данъчен период м. 08.2021 г.

РА е оспорен по административен ред пред по-горестоящия орган по чл. 152, ал. 1 от ДОПК в частта относно допълнително определени задължения за ДДС за данъчен период м. 08.2021 г. в размер на 579 675,58 лв. и лихви в размер на 53 463,25 лв., във връзка с което е постановено Решение № 1801/14.11.2022 г. на заместник-директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП, оправомощен със Заповед № ЗЦУ-1891/21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП. С решението актът е потвърден в оспорваната

част, а жалбата срещу него е отхвърлена като неоснователна. Решението е връчено на ревизираното лице по електронен път на 22.11.2022 г., видно от представено удостоверение за извършено връчване по електронен път на л. 18.

С жалба вх. № 53-04-1069/06.12.2022 г. по описа на ДОДОП С. РА е оспорен по съдебен ред, във връзка с което е образувано настоящото съдебно производство. Предмет на спор в настоящото производство е начисленият ДДС за данъчен период м. 08.2021 г.

По делото са приобщени материалите – част от ревизионната преписка. Представени са писмени доказателства, по искане на жалбоподателя са допуснати съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертиза за събиране на доказателства, относими към спора в съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена чрез дирекция ОДОП С. на 06.12.2022 г. в срока и по реда на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с правен интерес от оспорване, като адресат на РА, с който в негова тежест са определени задължения, и след изчерпване на административния ред за обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана в цялост по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

РА № Р-22221522000608-091-001/17.08.2022 г. е издаден от органи по приходите като електронен документ, подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, и съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ отговаря на предвидената в закона писмена форма. РА е мотивиран с констатациите, изложени в РД, който съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна негова част. Съдържа и разпоредителна част в табличен вид с посочване на вид, основание, период и размер на установените данъчни задължения. Следователно от формална страна РА е издаден в предвидената от закона форма и има изискуемото съдържание. Същият обаче е издаден от некомпетентен орган.

В случая РА № Р-22221522000608-091-001/17.08.2022 г. е издаден от Н. Ж. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП П. – орган, възложил ревизията, и Е. С. Ц., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. – ръководител на ревизията.

Безспорно е, че към момента на възлагане, провеждане на ревизията и издаване на РА неговите издатели - възложителят и ръководителят на ревизията, са служители на ТД на НАП П..

Липсва спор също така, че ревизираното лице – ОСТЕНТ 1 ООД, към момента на ревизията – от възлагането ѝ до приключването ѝ с издаване на РА, а и към настоящия момент, е със седалище в [населено място].

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ДОПК „актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция“. На основание чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите относно производствата по този кодекс по отношение на юридически лица е ТД на НАП, където е седалището им. Следователно в случая за ОСТЕНТ 1 ООД компетентната ТД на НАП е ТД на НАП С..

Предвидено е в чл. 12, ал. 6, изр. първо от ДОПК изключение от общото правило за определяне на компетентния орган, което гласи, че „правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор“. В тази връзка в чл. 10, ал. 8 от Закона за НАП е предвидено, че при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да преминат в друга териториална дирекция, за изпълнение на което съответният териториален директор командирова служители от поверената му дирекция при условия и по ред, определени в Кодекса на труда. С изменение на закона, обнародвано в ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г., е приета нова норма в разпоредбата на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, която предвижда, че при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

В настоящия случай със Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г., издадена от изпълнителния директор на НАП на основание чл. 12, ал. 6 и чл. 10, ал. 8 и ал. 9 от ЗНАП (служебно известна на съда), е овластен заместник-изпълнителният директор Г. Д. с правомощията да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК (т. 1 от заповедта). Съгласно т. 3 от същата - при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със заповед може да нарежда служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

Със Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 г. на заместник-изп. директор на НАП Г. Д., издадена на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК и Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, са определени органи по приходите, за които не се прилагат правилата за териториална компетентност на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, сред които и Н. Ж. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП П., който е възложител на настоящата ревизия, и Е. С. Ц., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. - ръководител на ревизията.

Със Заповед № З-ЦУ-173/08.02.2022 г. на зам.-изп. директор на НАП Г. Д., издадена на основание чл. 10, ал. 9 от Закона за НАП и Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, е възложено на органи от ТД на НАП, посочени в Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 г., издадена на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК от заместник – изп. директор на НАП, да осъществяват производства по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложение към заповедта, за които компетентна ТД на НАП съгласно чл. 8 от ДОПК е ТД на НАП С.. Също така възложено е на директора на ТД на НАП С. да определи със Заповед № РД-01-787/08.11.2021 г. началници на сектори, които да възложат ревизии на включените в приложението лица. С приложение към тази заповед са определени органи по приходите при ТД на НАП П. като компетентни органи да осъществяват

производства по данъчно-осигурителен контрол по отношение на ОСТЕНТ 1 ООД, за което на основание чл. 8 от ДОПК е компетентна ТД на НАП С..

Със Заповед № РД-01-787/08.11.2021 г. на директора на ТД на НАП С., на основание чл. 11, ал. 3 от ЗНАП, във вр. с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и Заповед № 3-ЦУ-3287/08.11.2021 г. на зам.-изп. директор на НАП Г. Д., е оправомощен с функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК Н. Ж. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП П. (т. 12 от заповедта).

Настоящият съдебен състав намира, че горепосочените органи по приходите, извършили ревизия на дружеството жалбоподател, приключила с оспорвания в настоящото производство ревизионен акт, не са компетентни по отношение на това лице, за което съгласно седалището му и чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК компетентна е ТД на НАП С..

С изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г., касаещо новата норма в разпоредбата на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, е прието при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице да може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Последното е предвидено в изпълнение на изключението от общите правила за териториална компетентност на приходните органи, въведено с чл. 12, ал. 6 от ДОПК. Съгласно нормативната уредба това възлагане на органи от друга /некомпетентна спрямо общите правила/ ТД на НАП могат да сторят единствено изпълнителният директор или определено от него лице след надлежно овластяване за това. На основание чл. 10, ал. 2, изр. първо от ЗНАП, „изпълнителният директор може да възложи част от правомощията и дейностите по ал. 1 със заповед на заместник изпълнителните директори, директорите на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", главния секретар, директорите на териториални дирекции в рамките на териториалната им компетентност или други служители от централното управление“.

В случая възложителят на ревизията е оправомощен като компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-787/08.11.2021 г. на директора на ТД на НАП С.. На първо място, в настоящия случай не е представена по делото заповед на изпълнителния директор на НАП, с която оправомощава заместник-изп. директор да делегира на директора на ТД на НАП С. правомощия по определяне на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, който изпълнява функциите си в друга ТД на НАП. Доколкото съгласно цитираната норма това може да стори единствено директорът на компетентната ТД на НАП, не е изпълнен редът за определяне на компетентен орган за възлагане на ревизията. На основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК органът по приходите, който е оправомощен да възлага ревизии, следва да бъде определен от териториалния директор на компетентната ТД на НАП /ТД на НАП С. за процесния случай/, който обаче няма материална и териториална компетентност спрямо органи по приходите, които са на

длъжност като такива към друга териториална дирекция /в случая ТД на НАП П./ и съответно не са част от подчинената му ТД на НАП С.. По аргумент от чл. 11, ал. 1 от Закон за НАП директорът на ТД на НАП няма организационни и управленски правомощия по отношение на служители в различна от поверената му ТД на НАП, които не са му подчинени. В тази връзка със Заповед № РД-01-787/08.11.2021 г. на директора на ТД на НАП С., с която е определен компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК за извършването на процесната ревизия, не е предоставена надлежно компетентност за това на Н. Ж. К., тъй като директорът на ТД на НАП С. не притежава компетентност за предоставяне на такава спрямо органи по приходите от друга териториална дирекция. Същият не е оправомощен и по силата на чл. 112, ал. 2, т. 2 от ДОПК, доколкото такива правомощия са предоставени на изпълнителния директор и на заместник-изпълнителните директори на НАП, без възможност за делегирането им на други органи по приходите. Доколкото компетентността на издателя на РА в качеството му на възложител на ревизията произтича по силата на закона, но е предпоставена от оправомощаването му по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, то в случая РА е издаден от некомпетентен орган. В този смисъл са решения на Върховния административен съд № 26/04.01.2024 г. по адм.д. № 5816/2023 г., № 176/09.01.2024 г. по адм.д. № 6611/2023 г., № 2127/22.02.2024 г. по адм. д. № 6952/2023 г., Решение № 2781 от 07.03.2024 г. по адм. дело № 7024/2023 г. и др.

Наред с гореизложеното, нормата на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП изисква освен да се определят със заповед на изпълнителния директор на НАП компетентните органи, за които не се прилагат чл. 7 и чл. 8 от ДОПК, също така и да се обоснове причината, която налага на органи по приходите в ТД на НАП П. да се възлага извършване на ревизия на ЮЛ със седалище в [населено място]. Такива мотиви изцяло липсват както в горепосочените заповеди на изпълнителния директор на НАП, така и в издадените в хода на ревизията официални документи, поради което не е спазено изискването на закона да бъде посочена необходимостта, наложила прилагането на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП. Нормата като изключение от общия принцип следва да се тълкува стриктно, а не разширително, тоест следва да се допуска отклонение от общите правила за компетентност на органите единствено в изключителни случаи и при доказана необходимост от това. В случая липсата на такава обосновка е достатъчна, за да бъде направен извод за неизпълнение от страна на ревизиращия екип на формалното изискване на нормата на чл. 10, ал. 9 от ДОПК за отклоняване от общата териториална компетентност на органите по приходите, визирана в чл. 7 и чл. 8 от ДОПК. Това води до извод за провеждане на ревизията и издаване на РА от некомпетентни органи. В този смисъл е постановеното от Върховния административен съд в Решение № 4425 от 26.04.2023 г. по адм. д. № 7761/2022 г., VIII отд. на ВАС.

Не може да се приеме, че упражняването на правомощието по чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП е изцяло по преценка за целесъобразност на компетентния за това орган. Използваният от законодателя термин е „необходимост“, а не „преценка“, като доказването е необходимо във всички случаи, за да не се стигне до превратно упражняване на власт и игнориране/заобикаляне на императивни правни норми, вкл. за независимост

и безпристрастност на органите по приходите. В този смисъл са Решение № 2675 от 06.03.2024 г. по адм. дело № 7618/2023 г. по описа на ВАС, Решение № 2947 от 12.03.2024 г. по адм. дело № 8751/2023 г. по описа на ВАС, Решение № 5963 от 15.05.2024 г. по адм. дело № 1518/2024 по описа на ВАС. За пълнота следва да бъде отбелязано, че не са изпълнени предпоставките на чл. 10, ал. 8 от Закона за НАП, в който е предвидено, че при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да преминат в друга териториална дирекция, за изпълнение на което съответният териториален директор командирова служители от поверената му дирекция при условия и по ред, определени в Кодекса на труда. Настоящият случай не покрива тази хипотеза поради липсата на представени заповеди за командироване на служители от ТД на НАП П. в ТД на НАП С..

Основен принцип при провеждането на ревизионно производство е, че процесуалните действия се извършват от органи по приходите от компетентната териториалната дирекция, в случая по седалището на юридическото лице. Изключенията от това правило са изчерпателно изброени и към тях се пристъпва при наличие на определени предпоставки. Липсата както на материална, така и на териториална компетентност, на органа е съществен порок на акта, който води до изначална липса на такъв, т.е. до нищожност. В случая се касае за порок, който не може да бъде отстранен. За наличието му съдът следи служебно независимо от това дали жалбоподателят се е позовал на него. При констатиране на порок, водещ до нищожност на обжалвания акт, тя следва да бъде обявена с решението на съда, тъй като преценката за това е част от предметните предели на съдебната проверка - чл. 172, ал. 2 от АПК.

Основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожаеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат актът. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Съдебната практика приема, че нищожни административни актове са тези, при които са допуснати нарушения на изискванията за компетентност и форма. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, която съдържа неизчерпателно изброяване на хипотезите на нищожност на административния акт, сред които е и липсата на компетентност. Констатиран порок на административния акт от този вид води до пълна липса на правнорелевантна воля за издаването му - приема се по отношение на всички лица и органи, че още от постановяването му същият не е произвел правни последици. На основание чл. 168, ал. 2 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, съдът следи служебно за основанията за нищожност на оспорвания акт, дори да

липсва изрично искане за това.

В настоящия случай оспорваният РА е нищожен, тъй като е издаден от орган, който не притежава компетентност по отношение на ОСТЕНТ 1 ООД, а жалбата срещу него е основателна.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски е основателно. Ответникът следва да му заплати сумата от 50,00 лв. за платена държавна такса, 1000,00 лв. за изготвяне на ССЧЕ, 600 лв. за СТЕ, и 34372,99 с ДДС за адвокатско възнаграждение съгласно представена фактура /с начислен ДДС на отделен ред/ и платежно нареждане за наредена сума в полза на Адвокатско съдружие „Т., И., Н. и съдружници“ в посочения размер, което съответства напълно на минималното такова съгласно чл. 7, ал. 2, т. 6 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което не е прекомерно и следва да бъде уважено в цялост. На жалбоподателя следва да бъдат присъдени общо 36 023,00 /тридесет и шест хиляди и двадесет и три/ лева за съдебни разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София - град

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН по жалба на ОСТЕНТ 1 ООД, ЕИК[ЕИК], **Ревизионен акт № Р-22221522000608-091-001/17.08.2022 г.**, издаден от Н. Ж. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП П. – орган, възложил ревизията, и Е. С. Ц., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1801/14.11.2022 г. на заместник-директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, относно определени задължения по ЗДДС за данъчен период м. 08.2021 г. в размер на 579 675,58 лв. главница и лихви в размер на 53 463,25 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати ОСТЕНТ 1 ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], сумата от 36 023,00 лв. /тридесет и шест хиляди и двадесет и три лева/, представляваща направени разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: